

SZÉCSÉNYI HIRLAP

BZÉPIRODALMI, TÁRSASÁGI ÉS HÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN PÉNTEKEN.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 8 korona. Fél évre 4 korona.
Negyed évre 2 korona.
— Egyes szám ára 16 fillér. —
Előfizetések a kiadóhivatalba küldendők.

Felolós szerkesztő:
Dr. Essösy Béla.

Kiadó tulajdonos:
Glattstein Adolf.

ELŐFIZETÉSI PÉNZEK,
reklamációk és hirdetések a kiadóhivatalhoz
intézendők.

A lap szellemi részére vonatkozó minden
közlemények a szerkesztőhöz küldendők,

Az iparfejlesztés szervei.

Az állami iparfejlesztő akció — miként ismeretes — ez idő szerint az egyes kereskedelmi és iparkamarákból indul ki és a kereskedelmi miniszteriumban van összpontosítva. Ott a titkárok vállán nyugszik a munka sulya, itt az iparfelügyelői karba tartozó műszaki és a szerződéses, az utalványozás jogszerűségét felülbíráló jogásztisztviselők egymást kiegészítő működése szolgálja az iparfejlesztés ügyét.

A kamarai titkárok működése elsősorban véleményező, sok tekintetben azonban kezdeményező, mivel a titkárok szoros kapcsolatban állván a kerületi érdekeltséggel, szakszerű tanácsokkal nagyban hozzájárulhatnak az alapítási kedv fejlesztéséhez. A minisztérium hatásköre ellenben, a miniszter diszkrecionális hatalmához képest, felülbíráló és döntő. A kerületi iparfelügyelők szociálpolitikai missziót teljesítenek, a Magyar királyi kereskedelmi muzeum hatásköré pedig az 1907. III. t.-c.-ben a magyar iparnak biztosított közszállítások ellenőrzésére szorítkozik.

Ha iparfejlesztésünk az ipari fejlődés rendes és természetes mesgyéjét követné, ezek a szervek teljesen elegendők lennének. Ez esetben az állami működésnek, beavatkozásnak arra kellene szorítkoznia, hogy a kisiparból középipart, a középiparból pedig nagyipart neveljen. Sajnos, ezt a természetesnek látszó fejlődésmentet nem követelhetjük, mert elkésülnk vele. Ha nem akarunk kínai fallal elzárkózni a nyugat elől, ha tu-

domást veszünk iparilag fejlett szomszédaink haladásáról, be kell látnunk azt, hogy — egyes speciális eseteket kivéve, melyekben a kisiparnak ma is megvan és a jövőben is meglesz a létjogosultsága — iparfejlesztésünket nagy ugrással kell kezdenünk: át kell ugorunk a múlt évszázadok lassu és természetes fejlődését és ugyszólván in medias res kell megbirkoznunk a nagyipari termeléssel.

Erre már azért is nagy szükség van, mivel a közös, — vagy szerződéses — vámterület másik állama, Ausztria, kapitalisztikus nagyipar felett rendelkezik, mely gépek, alkalmazása és messzemenő munkamegosztás mellett megsemmisíti a vele versenyezni akaró kisipart. És ezt az igazságot nem homályosíthatja el az az idegenből átplantált „Mittelstandsbewegung” sem, melynek már idehaza is vannak hívei és amely lehet, hogy konzervatív pártoknak igen jó agitációs eszköze, azonban semmiesetre sem alkalmas az ország komoly és tervszerű, industrializálódására.

Azoknak az aggodalmaskodóknak, akik nem hiszik, hogy a gazdasági fejlődésben ugrások is lehetségesek, elég, ha szemük elé idézzük Japán példáját, melynek nem csupán gazdasági, de egész kulturális fejlődése óriási ugrásról tesz tanúságot, mely nemzet közvetlenül vette át az európai iparosnemzetek technikájának vívmányait, és olyan nagyipart teremtett, hogy ma már exportterületek után kénytelen nézni.

Mivel még Magyarországnak első sorban és mindjárt nagyiparra van szüksége,

az iparfejlesztésnek is a nagyipari vállalatok favorizálására kell fektetnie a főszűlyt. Amde nagyiparhoz elsősorban nagyiparos, tőkés kell, ki pénzével és szaktudásával ne csupán létet adjon az iparvállalatnak, hanem fel is virágoztatja azt. Az iparfejlesztés egy igen fontos mozzanata tehát a tőkeimport elősegítése, külföldi nagyiparosok és tőkésék figyelmének felkeltése a hazai piac iránt.

Olyan államokban, ahol nagy tőkebőség uralkodik, ahol a heverő tőkék kamatoztatása csak igen kevés eredménnyel lehetséges, ahol a tőkésék szívesen vesznek részt vállalkozások finanszírozásában; fontos missziót tölthetnének be a magyar iparfejlesztés közegei, szervei, ha kezdeményező szerepkörre a magyar iparfejlesztő akcióra terelnék a helyi tőke figyelmét.

Ez a feladat korántsem olyan könnyű, mint amilyennek az első hallásra tetszik, mert nem csak szakismeretet igényel az állam közegei, hanem olyan savoir faire-t, amely sem rendeletekben, sem írásbeli utasításokban sem győzkerezhetik, hanem az illető egyéni ügyességétől, találékonyaságától függ.

Az iparfejlesztés — legalább ebben a fázisában — feltétlenül ilyen individuális rendszer tesz szükségessé. Általános ismeretésekkkel, vagy hirdetésszerű cikkekkkel legfeljebb a nagy publikumot instrualhatjuk. A tőkést, vagy nagyiparost, akire tulajdonképpen szükségünk van, elszalasztjuk vele. Ez csak akkor foglalkozik komolyan és behatóan az ipari alapítások lehetőségével, ha speciálisan őt keressük meg, specialiter neki teszünk

A Szécsényi Hirlap eredeti tárcája.

Költészetem.

*Hulló virág kis költészetem:
Azért nyit egyre új virágot,
Hogy szirmai mind rád hullassa,
Te bávös, szép, Te jó, Te áldott!*

*A sorsuk egy minden virággal:
Ujra nyitni és újra hullni.
Értéke addig van dalomnak,
Mig Neked nyujtom átolvadni.*

*Nem büszke rózsák a dalaim,
Nem pompáznak nagyuri laknak,
De hűk egyig, mert érzeményük,
Szirmaik mind csak Terád hullnak.*

*S ha elborítanak fátyolokkal,
Gyönyörködöl bennük, — én Benned,
Ujra nyitnak szerény virágot,
De csak Neked, s nem más szemeknek!*

L. K.

Visszapillantás.

írta: Ifj. Száder Gyula.
(Folytatás.)

Rövid idő múlva meg kellett érnem, amit talán oly rég óhajtottam, bár ha jobban vizsgálgattam bensőm s ez már-már — bárha úgy volt — hihetetlennek tűnt fel, fáztam tőle, Margit férjhez ment.

Ha kihozni akarták a felsőbb hatalmak a természet egy férfi alkotását, úgy azt elértek nálam . . .

Egy oly szerepet kaptam, hogy kacagnom kellett, de sirnom is e tragikamikán, nekem jutott az új házaspár megáldása.

Remegve álltam az oltárnál átkoztam gondolataimban ez intézkedést s bár kezem őszintén, — ha remegve is — feljűk tartam, stólám átfonta a férfi s nő kezét.

Kinos pillanat . . . Margit elhalványulva sűtötte le szemét, míg a mit sem sejtő férjelölt boldogan susogta „mind halálig . . .”

Agyam zűgött, különféle rémes gondo-

latok sokasága árasztotta el, bensőmben felázadt minden érzés, elkéservedve fakadtam ki, s felzűdultam a teremtés ellen.

Miért is szerettem Margitot, vagy ha szerettem is, miért egy más, egy felsőbb hatalom folyásolt be a lemondásra. Vagy tehettém volna egyebet is, kilépni egyszerűen a kék burokból, de nem tettem, itt visszatartott egy érzés, egy félő gondolat, no-meg a „háladatlan cselekedet” gondolata. Iszonyú kínok. Bensőm marcangolta a kiujuló szenvedély, őrtűt szerelmem.

Valóban most szerettem csak, így még soha. Am késő volt már, közte s közöttem egy férfi állott.

Változtatni nem lehetett . . . Ő asszony volt már, férjes asszony, én pedig — s majd megörjítet e gondolat — pap, amolyan falusi piébános, mint a többi . . .

A jegyzői lakban nagy vigadozva nűték az eskűvőt.

Szegény anyám, ki abból a kis ala-

ajánlatot, először mert a hiúságát legyenek vele, azután meg, mert az olyan előnyöket, melyek mindenkinek szólnak, nem tekinteli előnyöknek.

A magyar iparfejlesztésnek olyan nagykaliberű agent-okra van szüksége, akik tökések akvirálnának a magyar ipari alapítások részére. És itt világért sem holmi új „hivatal” kitalálására gondolunk, amely aktszerűen intézné el ezeket az igen kényes és igen tapasztalt eljárású igénylő ügyeket, hanem kevés, 1—2 külön megbízott kiküldését hozzuk javaslatba, akiknek teljes mértékben kellene rendelkeznie a fentemlített szellemi kváltságok felett. Az ilyen kiküldött szerepe lenne az érdeklődő külföldi vállalkozó tőkéit a magyar viszonyokról (adóügy, életmi, munkaviszonyok) informálni, neki az iparvállalat helyének kiválasztásában a ke.ére járni, egyszóval minden akadályt, mely a vállalkozó terveinek realizálását késleltetne, gondosan elhárítani.

Természetes, hogy a külső szerveket nemcsak a kereskedelmi kormányoknak, hanem a helyi köröknek, városoknak és községeknek a leghatásosabban kellene támogatnia. Másrészt e községeknek is igen jól kellene ismernie az egyes iparágak helyzetét és az egész ország termelési viszonyait, személyesen kellene felkeresni az iparújságra alkalmas vidékeket, hogy feltétlenül megbízható és alapos információkkal tudjanak szolgálni a külföldieknek.

Az országban magában a kamarai lítkárok derekasán elvégzik az iparfejlesztésről reájuk rótt munkát s ha nagy vállalkozások csak nehezen keletkeznek, úgy ebből hiányukra kell következtetnünk. E hiány pótlására az egyetlen mód a külföldi tőkésnek felkeresése, akvirálása, a tőkeimport elősegítése. Erre pedig csak a fentvázolt hatáskörrel felruházott szervek voltak alkalmasak.

„Tartsatok össze, fiaim.”

Remélhetőleg szálló ige lesz az öreg-frankfurti zsidóbarusnak Mayer Anselmnek szavából, akinek a század elején a frankfurti Zsidó utcában volt ócskavas üzlete s a kit a vörös cégéről Rotschild-nek neveztek s aki

mizsna nyugdíjából éldégt — buskomor fiának homlokát simogatva, s gyöngéd szavával elüzni akarván gyötrő gondolatait, korántsem sejté lehangoltságom okát.

„Múló rosszullet, amolyan asszonyos migrin, mondtam. Elmulik hamar, s mire leszáll az est, ugy-e anyám meggyógyul fiad?”

„Nincs oly seb — szólott, — mi irt nem találja gyógyulására. . . Kicsi a baj fiam, hamar muló, s mily szépen mondtad, úgy mondom én is: mire eljő az est, gyógyult lesz fiam!”

Szegény, nem tudta akkor, mit szólnak szavai. Agyamban ugyanaz forgott, s mire az est leszáll, gyógyult lelkem a tömkeleghe tér.

Magamra maradtam.

Egy utolsót dobbanó sziv, egy végsőt dobbanó szenvedő kebel, hol égő fájdalom egy új gyilkos ütés, az agy remegve szólal: „tán ez lesz a halál?” és mégis vágyik:

megalapozta a Rotschildház pénzkirályságát. Az utána következő három generáció megfogadta a családalapító szavát; összetartott s milliói megmutatják, hogy a koronázatlan királyokat maga után hagyó öreg ember bölcs volt és jól ismerte az életet, mikor a néhány százezreceske mellé, melyet szerzett, örökségül ezeket az aranyzavakat hagyta: „Ha boldogulni akartok, egyetértésben éljétek.”

Megőrtént. S hogy micsoda eredményt ért el az összeladás, szájtátva olvassuk. A most elhunyt bécsi báró 700 milliója után vetik ki az örökségét illetően az osztrák kormány ki van a vízből a Deronau-góthok első részletére van fedezet. Soha még életelv és maxima így nem kamatozott, mint az öreg Rotschildé. Összetartással érték el a Rotschildok csodás vagyonukat, azt, hogy az ököritői községi gulyásnak fantáziáját éppen úgy hitálja, e vékával; mázsával mértető milliók csodás nagy sumunája, mint a sensibilis idegzetű fővárosi kávéháza almodozót, ki arról ábrándozik, hogy ezeknek a millióknak birtokában melyik lovat tenné meg a nagy alagira.

Öszintén, érdemes a milliók e szédületes karrierjén elmélkedni. Úgy vesszük észre, hogy alapjuk mégis szerencse volt, helyesebben az ígérkező szerencsének östökön ragadása. A kik a Rotschildok családi történetét ismerik, tudják, hogy a vagyon alapját IX. Vilmos Fejedelem bizalma adta meg, aki az öreg Mayerre bízta a nagy vagyon kezését (harminchat millió tallert) és aki ekkor honorabilis summat oly becsületességgel kezelte, hogy az öreg, egybenként gyanakodó, hessencassoli, választó fejedelm a londoni bankház alapításához Rotschildoknak a sajátjából adta a szükséges pénzt és a Mayer fiának Náthánnak egyszerebe milliókat szerezni az angol-francia háboru katonai ellátásán nem is volt oly nagy kunst.

A szerencsehez tehát becsületesség, élelmes üzleti érzék, meg nem rendülő munkaszeretet, mérsékletes, élet és takarékoság járul. A nagy kincs összegyűjtése s megtartása ezeknek a három nemzedéken mutatkozó erényeknek köszönhető s most már oly kincstartalék van együtt, hogy akármi-

„bár szönné szenvedésim!” óhajtja, kéri: „miért nem jössz te már.” A halált vágytam én is . . .

Teher, kín volt élni s teher a szenvedéssel járó lét, meghasonlottam önön mageminal, irtózva fordítottam el Krisztus fészületét, örültként léptem le fekete csuhámat, agyam majd szét hasadt, kétségbe eseten zakatolt, kiáltozott: „Margit . . . Margit . . .”

Egy pillanat múlva magamhoz tértem. Kitámolyogtam Utam a kertekhez vezetett. A „haláspatak” tölcső oldalán, a jegyzőék kerjük végében, hova ki-ki hallszolt a benn mulatozók kurjantásai. „Te vagy te vagy barna kislány” meládiája, az öreg százesztendős szomorú fűz alatt roskadozó szüette fapadocskán csendesen zokogtam.

Óh mi szép lett volna az előttem csobogó patakocska hajjai közt pihenve hallgatni ezt s köröttem táncoló syrének bogzott hajával játszadozva átrepülni egy más egy szebb világba.

És nem lett mégsem így . . .

lyen excesszus ezen nem változtat: a plutokráciának királyai ők s az öreg Mayer egy nagyszabású világpéldával szolgál az emberiségnek minden soron s minden keresztű emberre nézve.

„Tartsatok össze fiaim!” „Ha az életben boldogulni akartok, egyetértésben éljétek.”

Ezt nem látjuk be mi sokan. Ezért kezdő gyáriparunkra sem jövendölünk világhatalmat és fejlődést. A mi szokásunk a vagyon elosztás, az osztályos-egyezség s örökösödési viszonyaink is szinte erre kényszeritenek. Egy virágzó üzletből kivonni a tőkét és ezzel elsorvasztani, — mi nálunk állandó jelenség. Birtokpolitikai viszonyainkot legalább is az angol szíszthémára kellene rendezni, mert a hogy ma van, olyan nevetséges birtokelaprózás történik, hogy ez csak az állam jövedelmét, a birtokát ruliázási illeték kirovásával szaporítja. De ezek és ezek családi vagyonukból szépen kivetköznek.

Más példát tár elénk az öreg Rotschild. Ha az ő családi végrendeletét sokan megfogadnók, hejl de másképp fordulnának egyes nagy multu, történelmi nevű családok ügyei.

— Tartsatok össze, fiaim! Nagy bölcsesség az öreg Rotschild szava. Megfogadhatjuk valamennyien.

O—O . . .

H I R E K

Halalozás. Krudy Pál nyug. székeslővárosi kir. rendőrtisztviselő, mult hó 26-án reggel 70 éves korában elhunyt. Temetése mult hó 27-én volt nagy részvét mellett. Elhunytát özvegye szül. Beke Gabriella és két fia Andor kincstári ügyész és Ferenc Nógrádvármegye aljegyzője gyászolják.

Köszgyűlés. A szécsényi izr. temetkezési egylet évi záróköszgyűlése alkalmából egy jól sikerült bankettel befejezett tisztujtást tartott mult hó 27-én, mely alkalmából ezen szenvedő emberiség szolgálatában működő intézmény vezetésére megválasztották elnöké Schück Ferenc, alelnöké Gláser Bertalan, pénztárnokká id. Klein Jakob, ellenőré Klein Henrik, választmányi tagok lettek.

Mig csendben hallgattam e démoni mulatozást gondolatim tudj' Isten hol és merre jártak.

Mérlegelgettem a történeteket, s mit félve őriztem eddigelé, ingadozott hitem.

„Nem. Nem halok meg! Margit! Nem halok meg, zakatolt agyam. Élni fogok. Igenis élni. Mint világi ember, egy bolondos donzsuan . . .”

Igy is történt. Lehullott rólam egyházam köntöse s épp ily hamar szedték le az oly rég — szerintök — rám pocsékolt: keresztvizet. Felkerültem a fővárosba . . . s ekkor kezdtem élni.

Itt beszéde vége szakadt, — elhallgatott.

Tekintetem redős homlokára esett. Fét mellére horgasztotta s bágyadt szemében könnyeket észleltem. Fásult könnyeket, mely egyre folydogált, egyre hullott — érzéketlenül — arcjára . . .

Glattstein Adolf, Weisz Adolf, id. Klein Samu. A választás megejtését követőleg az ujonnan megválasztottakat tisztségeiknek átvétele alkalmából Hoffmann Dávid főrabbi és dr. Gutfreund Emil ügyvéd magas röptű szónoklatukkal üdvözölték.

Tanítói tovább képző tanfolyamok. A vall. és közokt. Miniszter ur f. évi július 3-tól kezdődő és három hétig tartó tovább képző tanfolyamokat rendez és pedig tanítók részére, az aradi, bajai, csáktornyai és iglói, áll. el. tanítóképző intézeteknél. Tanítónők részére pedig: a pozsonyi, szépszentgyörgyi győri áll. el. tanítónőképző intézeteknél.

Mindegyik tanfolyamra 60—60 hallgató vétetik fel, akik közül tanfolyamonként 30—30 hallgató állami költségen nyer az intézet internátusában szállást és étkezést, azonkívül 20—20 korona utazási költségben is részesül.

A saját költségekre jelentkező többi hallgatók ingyen szállást gyerekek az intézetben, hol mérsékelt áron étkezést is kaphatnak. A felsorolt hat tanfolyam bármelyikére való felvételért folyamodhatnak az ország bármely részében lakó és bármilyen jelegű elemi népiskoláknál működő oklevéles tanítók és tanítónők.

A felvétel iránti helyegtelen kérvények azon illetékes megyei királyi tanfelügyelőségénél nyújtandók be, melyeknek tanküldetésében a folyamodó működik.

A pályázati határidő 1911. évi március hó 6-ika.

Pályázati hirdetés. A vakok Budapest országos királyi nevelő és tanintézetében a folyó iskolai év végen 24 teljesen ingyenes alapítványi hely üresedik meg. Ezen alapítványi helyekre már most lehet pályázni s elnyerhetik vallás, nemzetiség és nemre való tekintet nélkül oly 5—14 éves korban levő vak gyermekek, akik a vakságon kívül más testi, vagy szellemi fogyatékoságban nem szenvednek. A felvétel joga a vallás és közoktatásügyi minisztériumot illeti. A felvételi kérvények tehát a nevezett minisztériumra címelve az intézet igazgatóságánál (Budapest VII. Isván-út 95. sz.) akár személyesen, akár postán legkésőbb ápr. 15-éig nyújtandók be. Budapest, február hó 17-én. Herodek Károly igazgató.

Az Első Nógrádmegyei Alkohol ellenes Egyesület február hó 26-án d. u. 4 órakor Losoncon a tanítóképző-intézet nagytermében tartott vetített képekkel felolvasást. Egyiptomi természet pazar szépségeit mutatta be Jaloveczki tanár. A gyűlésen jelen volt Brunovszky igazgató is s végig hallgatta a gazdag tárgysorozatot, melynek legkiemelkedőbb pontja ifj. Lipták Gyula énekművészete volt. Kellemes, tiszta, erős tenor-bariton hangja általános feltűnést kellett s nagy tetszést aratott. Majd Ujj Jenő szavalt. Végül, miután az elnök kijelentette, hogy legközelebb f. hó 12-én lesz összejövetel az ülést bezárta.

Szerkesztői üzenetek.

R. K. Türelmetlenkedni nem szabad. A türelme rózsát terem.

Gavallér.... Lán, lán, miért haragította bátorsággal teli cikkével „Ó”-ket magára.

Salamon. Ne kívánja, hogy álnévvel egy hasonló írókat kompromittáljuk.

Szerelmes vagyok. Versét átolvastuk, és — mivel értékes kivételesen — visszaküldtük címére hogy azt — közvetlenül — egy szép leánynak adhassa ajándékba.

CSARNOK.

A másik.

Indiai történet.

Írta: Rudyard Kipling.

Jó régen, a helvenes években, mikor Simlában nem voltak még középületek, s a s a Jakko körül vezető széles országút még csak papíron volt meg, történt, hogy Gaurey kisasszonyt szülei feleségül adták Schreiderling ezredeshez, aki többel, mint 35 évvel aligha volt idősebb a kisasszonynál. Mivel havonként 200 rupia fizetése s azon kívül saját vagyona is volt, szívesen látták. Külömben a jó emberek közül való volt s ha hideg idők jártak, tüdőhurutban szenvedett. Nagy melegben a guta környékezte; de sohasem ütötte meg egészen.

Mindazonáltal Schreiderlingné asszony nem volt boldog. Még husz esztendő sem volt, mikor férjhez adták s szegény kis szivecskéjét egy másik férfinak ajándékozta. A nevét már elfelejtetem, azért hát nevezük csak őt „a másik”-nak. Sem pénze nem volt neki, sem biztató kilátásai. Valami nagyon csinos sem volt, s ha jól tudom, az élelmezési vagy a kezelési szakban volt alkalmazva. De mindentől eltekintve, nagyon szerették egymást s valami eljegyzésféle füzteket össze, mikor Schreiderling megjelent s Gaureyné asszonynak kijelentette, hogy feleségül szeretné venni a leányát. A másik viszony megszakadt.

„A másik” nyugodtan viselte veszteségét, bár oly állomásra helyezték át, amelynél rosszabbat keresve sem találhatott volna. Talán az éghajlat vigasztalta meg. Váltóláz gyötörte s tán ez vonta el attól, hogy egyéb bajával foglalkozzék. Szívhajos is volt, mind a két értelemben. Szívtagulásban szenvedett s baját a láz csak súlyosította. De ez csak később mutatkozott.

Hónapok multával Schreiderlingné asszony betegeskedni kezdett s hogy Schreiderlingné szépsége véget ért, férje saját találmányára bizta őt s visszatért aglegényisége szórakozásaihoz. Az asszony felalá szokott nyargalni a Simla Mallon, egy elhagyott uton, fején jól hátracsapott szürke Terai kalappal, hotrányosan rossz nyeregben.

Egy augusztusi szép napon Simlában hagyta feleségét s lement ezredéhez. Az asszony kissé föllélegzett, de régi színét sosem nyerte vissza. A clubban véletlenül meghallotta, hogy „a másik” ide készül betegesen, nagyon betegesen, — gyógyulás reményében. Schreiderlingné is tudott erről, sőt ő azt is tudta, — ami engem már nem érdekelt, — hogy mikor érkezik. Azt hiszem, „a másik” valakinek írt, hogy tudassák vele. Az esküvő előtt egy hónappal találkoztak utoljára. S most kezdődik a mese szomorú része.

Egy este jó későig dolgom volt lent a Dovedel szállóban. Schreiderlingné asszony az esőben egész délután fel-alá nyargalt a Mallon. Az országút mentén egy tonga hajtott el mellettem s lovacsám, belefáradva a hosszú várakozásba, kissé neki iramodott. Az országút mellett, lent a tonga hivatalnál, ott várakozott a tongára Schreiderlingné asszony, bőrig ázva. Nekiindultam a dombnak, mert a tongához semmi közöm sem volt; de e percben Schreiderlingné asszony sikoltozni kezdett. Azonnal visszasiettem s a hi-

vatal lámpavilágánál Schreiderné asszonyt az ép most jött tonga hátsó ülése mellett ott lattam térdén állva a sáros országuton, amint borzasztóan sikoltozott. Mire hozzátértem, arccal a sárba bukott.

A hátsó ülésen, biztosan és kényelmesen, félkézzel az ablakpárkányra támaszkodva, míg kalapjáról és bajuszáról csurgott a víz, ott ült „a másik” — holtan. A hatvan angol mértföldnyi rázós ut hegynék föl, azt hiszem, sok volt beteg szívévek. A kocsis így szólt: „Ez a sahib Solonon ionen két státióval meghalt. Odakötöttem a kocsihoz, hogy ki ne pottyanjon az uton s így jöttem Simlába. Ad-e a sahib baksist! Ez itt — s „a másik”-ra mutatott, — egy rupiát adott volna.

A „másik” ott ült, vigyorgó arccal, mintha mulatna tréfás megjelenésén. Schreiderlingné asszony nyögni kezdett a sárban. Négyünkön kívül egy lélek sem volt a hivatalban s az eső csak úgy zuhogott. Először is Schreiderlingné asszonyt kellett hazajutatni, másodsor pedig meg kellett akadályozni, hogy neve ebbe a dologba be ne keveredjék. A kocsis őt rupiát kapott, hogy batárt keressen a bazárban Schreiderlingné számára. Azután tegyen jelentést a tonga habunak a „másik”-ról s a babu intézkedik legjobb belátása szerint.

Schreiderlingné asszonyt az esőből fedél alá cipeltem s aztán kettesben három negyed óráig vártuk a batárt. A „másik” úgy maradt, amint megérkezett. Schreiderlingné asszony mindent akart, csak jajgatni nem, pedig ez talán használt volna neki. De amint jobban magához tért, azt is megpróbálta. Majd imádkozni kezdett a „másik” lelki üdvéért. Ha nem lett volna oly tiszta, mint a nap, saját lelkéért is imádkozott volna. Vártam, nem teszi-e; de nem tette. Ezután megpróbáltam ruhájáról a sarrat letisztítani. Végre megijött a batár s egy kis erőszakkal rávettem a távozásra. Rettenetes feladat volt elejétől végig; de ott volt a legborzasztóbb része, mikor a batárnak a fal és a tonga között kellett keresztülnyomulnia s a lámpafénynél látta azt a vékony, sárga kezét, amint a kocsiablakpárkányra kapaszkodik.

Mikor haza értünk, valaki épen bálba ment „Peterhoff”-ba, az alkirály kastélyába. Az orvos kitalálta, hogy az asszony lebukott a lóról, hogy a Jakko telején szedtem föl s valóban becsületesre válik az a gyorsaság, amellyel orvosi segélyhez jutattam. Nem halt bele. Schreiderling-féle emberek feleségei nem egy könnyen halnak meg. Élnek és megcsunyulnak.

Schreiderlingné asszony sohasem említette egyetlen találkozását esküvője óta a „másik”-kal.

238—911. sz.

Árverési hirdetmény kivonat.

A szécsényi kir. íbíróság mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Szécsényi Népbank Kuris Jakab és neje elleni végr. ügyében a végrehajtás árverést a szécsényifalfalui 107. sz. tkvben A I 2. 3. sor. 68 a-1 és 68 a-2 hrsz. beltelek házra 47 sz. kerttel 337 kor. a 123 sz. tkvi. A I 4—16 ssz. 1/8 telekre 597 kor. a 215 sz. tkvi. A I 1 s 171 hrsz. közöslgelőnek B 5 a Csori András nevének álló részére 4 kor. 62 fill. a 309 sz. tkvi. A

A 11—11 ssz. ingatlanokra 369 kor. a 268 sz. tkvi. A 1 s 543 a-1 hrsz. szőlőre 9 kor. 13 fill. a 365 sz. tkvben. A 1 s 599/12 hrsz. ingatlanra 27 kor. 50 fill. a 314 sz. tkvben A 1 s 550 é hrsz. ingatlanra B 2. a. Csori András nevében álló részére 35 kor. a 211 sz. tkvi. A 1 s 21 hrsz. belteki háznak B 2 a Csori András nevében álló részére 351 kor.-ban ezennel megállapított kikiáltási árban az újabb árverést elrendeli és hogy ezen árverés 1911 évi március hó 18-ik napján d. e. 10 órakor Szécsényfelfalu község liázánál megtartatik valamint hogy a fenti árverésen a fenti ingatlanok a kikiáltási illetve az utóajánlat összegen alól eladatni nem fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékát készpénzben vagy az 1881. évi LX. t.-c. 42 §-ában jelzett árfolyammal számítandó és 3333 J. M. rendelet 8 §-ában megjelölt óvadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről szóló elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Szécsény, 1911. jan. hó 24-ikén.

Szenthé s. k. kir. jbiró.

Perenyi, kir. tkv. vezető.

161/1911 sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bíróság végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a széniczi kir. járásbíróságnak. 1910 évi Sp. 329/3 számú végzése következtében dr. Essösy Béla ügyvéd által képviselt Komjáti testvérek javára 271 Kor. 52 fill. s jár erejéig 1910 évi aug. hó 1-én fogatosított kielégítési végrehajtás után le és felúfoglalt és 1823 koronára becsült következő ingóságok u. m.: butorok és italok nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járás-

bíróság 1910-ik évi X. 385/4 számú végzése folytán 271 K. 52 fill. tőkekövetelés ennek 1909 évi apr. hó 7 napjától járó 5% kamatai és eddig összesen 58 kor. 99 fillér biróilag már megállapított és 4 kor. 60 fill. árverés kifizési díj költségek erejéig Szécsényben leendő megtartására 1911 évi márc. hó 23-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le és felúfoglaltatták, s azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi XLI. t.-c. 20. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911 évi febr. hó 27-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

64—911. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírott bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a bgyarmati kir. törvényszéknek 1909 évi 12176 számú végzése következtében dr. Kertész Arnold ügyvéd által képviselt Magyar Ferenc javára 300 kor. s jár. erejéig 1911 évi jan. hó 18-án fogatosított kielégítési végrehajtás után lefoglalt és 2190 koronára becsült következő ingóságok u. m.: 4 ló, 1 tehén, 2 kocsi, 1 kazal széna, 2 eke, 2 szecske és 1 répa vágó nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. járásbíróság 1909-ik évi V. 698/4 számú végzése folytán 300 kor. tőkekövetelés ennek 1909 évi juli. hó 31 napjától járó 6% kamatai 1/2% váltódíj és eddig összesen 13 kor. 2 f. hátr. biróilag már megállapított és 2 kor. 80 fill. árverés kifizési-díj költség erejéig Rimócson leendő megtartására 1911 évi március hó 9-ik napjának délutáni 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy

az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek, szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le- és felúfoglaltatták és azokra kielégítési jogot nyertek volna, ezen árverés az 1908. évi XLI. t.-c. 20. §. értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911 évi febr. hó 12-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

130—1911. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírt bir. vjhjtó az 1881. LX. 102 §-a értelmében ezennel közhírré teszi, hogy a Bgyarmati kir. járásbíróságnak. 1910 évi Sp. l: 891/3 számú végzése következtében Szilágyi Mór ügyvéd által képviselt Gancel József és testvére javára 199 kor. 72 fill. s jár erejéig 1911 évi február hó 8-án fogatosított kielégítési végrehajtás után le és felúfoglalt és 1223 koronára becsült következő ingóságok u. m.: 1 varrógép, butorok, 1 cimbalom és történelmi könyvek nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a szécsényi kir. jbiróság 1911-ik évi V. 61/2 számú végzése folytán 199 K. 72 fill. tőkekövetelés ennek 1910 évi juni. hó 21 napjától járó 5% kamatai 1/2% váltódíj és eddig összesen 69 kor. 58 f-ben biróilag már megállapított és 5 K. 60 f. árverés kifizési díj költségek erejéig Nógráddányban leendő megtartására 1911 évi márc. hó 17-ik napjának d. u. 3 órája határidőül kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingók az 1881 LX. t.-cz. 107 és 108 §-ai értelmében készpénzfizetés mellett a legtöbbet ígérőnek szükség esetén becsáron alul is elfognak adatni.

Amennyiben az árverezendő ingóságokat mások is le és felúfoglaltatták, s azokra kielégítési jogot nyertek volna ezen árverés az 1908. évi XLI. t.-c. 20. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Szécsény, 1911 febr. hó 24-én.

Nagy, kir. bir. végrehajtó.

GLATTSTEIN ADOLF

könyvnyomdaja, könyv- és papirkereskedése — M. kir. dohány- és szivararudaja

Szécsényben.

Ajánlja dúsan felszerelt raktárát író-, rajz-, irodai- és iskolai felszerelésekben,

Könyvnyomdai munkák jutányos áron készülnek.

Egy jöházból való ügyes fiú könyvnyomdában tanulól felvétetik.

Üzlet megnyitás!

Tisztelettel értesítem a nagyérdemű közönséget, hogy

Szécsényben, az Otsenás-féle házban (Rákóczi-ut 44. szám alatt.)

gazdasági- és varrógép-üzletet nyitottam.

Raktárom tartom: az összes gyártmányu gazdasági-gépet és bármily rendszerü varrógépet, melyeket **ugy kszpénzért, mint kényelmes reszletre is** belehet szerezni.

Becses pártfogásért esedezik mely tisztelettel

Glausiusz Béla, gazdasági- és varrógépkereskedő **Szécsényben.**